

- vrati predmet Općem sudu kako bi odlučio o meritumu tužbe za poništenje;
- naloži snošenje troškova osobi HB.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog svojoj žalbi, žalitelj ističe samo jedan žalbeni razlog za poništenje, koji se temelji na pogrešci koja se tiče prava.

Prema Komisijinom mišljenju, Opći sud je pogrešno smatrao da su odluke C(2019) 7318 *final* i C(2019) 7319 ugovorne prirode.

Slijedom toga, pogrešna kvalifikacija ugovorne prirode dviju tražbina dovela je, temeljem sudske prakse iz presude ADR (C-584/17), do pogrešnog poništenja odluka Komisije C(2021) 3339 *final* od 5. svibnja 2021., i C(2021) 3340 *final*, od 5. svibnja 2021., koja je predmet ove žalbe.

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 19. rujna 2022. uputio Sąd Rejonowy w Słupsku (Poljska) – kazneni postupak protiv M.S., J.W. i M.P.

(Predmet C-603/22)

(2023/C 24/30)

Jezik postupka: poljski

Sud koji je uputio zahtjev

Sąd Rejonowy w Słupsku

Stranke glavnog postupka

M.S., J.W., M.P., Prokurator Rejonowy w Słupsku, D.G.- privremeni zastupnik imenovan za M.B. i B.B.

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 6. stavke 1. i 2., članak 6. stavak 3. točku (a), članak 6. stavak 7. i članak 18. u vezi s uvodnim izjavama 25., 26. i 27. Direktive (EU) 2016/800 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2016. o postupovnim jamstvima za djecu koja su osumnjičeni ili optuženi u kaznenim postupcima ⁽¹⁾ tumačiti na način da su, od trenutka podizanja optužnice protiv osobe mlađe od 18 godina, nadležna tijela dužna osigurati djetetu pravo na pomoć branitelja po službenoj dužnosti, ako nema branitelja kojeg je ono samo imenovalo (s obzirom na to da dijete ili nositelj roditeljske odgovornosti nisu sami organizirali takvu pomoć) i osigurati da branitelj sudjeluje u provođenju radnji u fazi istražnog postupka kao što je ispitivanje maloljetnika u svojstvu osumnjičenika te da se njima onemogućuje provođenje radnje u obliku ispitivanja maloljetnika bez sudjelovanja branitelja?
2. Treba li članak 6. stavke 6. i 8. u vezi s uvodnim izjavama 16., 30., 31. i 32. Direktive (EU) 2016/800 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2016. o postupovnim jamstvima za djecu koja su osumnjičeni ili optuženi u kaznenim postupcima tumačiti na način da odstupanje od prava na pomoć branitelja bez nepotrebnog odlaganja nije dopušteno ni u kojem slučaju u predmetima povodom kaznenih djela za koja je propisana kazna oduzimanja slobode, a privremeno odstupanje od primjene prava na pomoć branitelja u smislu članka 6. stavka 8. Direktive moguće je samo tijekom faze istrage i samo ako postoje okolnosti koje su izričito navedene u članku 6. stavku 8. točkama (a) i (b) i koje moraju biti izravno utvrđene odlukom o ispitivanju u odsutnosti odvjetnika koja se načelno može pobijati?

3. U slučaju potvrdnog odgovora na barem jedno od pitanja iz točaka 1. i 2., treba li navedene odredbe Direktive tumačiti na način da im se protive nacionalne odredbe kao što su:
 - (a) članak 301. druga rečenica Kodeksa postępowania karnego (Zakonik o kaznenom postupku) prema kojem se, samo na njegov zahtjev, osumnjičenika ispituje uz sudjelovanje imenovanog branitelja, a nedolazak branitelja na ispitivanje osumnjičenika ne odgađa ispitivanje;
 - (b) članak 79. stavak 3. Zakonika o kaznenom postupku prema kojem, ako je riječ o osobi mlađoj od 18 godina (članak 79. stavak 1. točka 1. Zakonika o kaznenom postupku), sudjelovanje branitelja obvezno je tek na raspravi i onim saslušanjima na kojima je obvezno sudjelovanje osumnjičenika, odnosno u fazi sudskog postupka?
4. Treba li odredbe navedene u prvom i drugom pitanju, kao i načelo nadređenosti i načelo izravnog učinka direktiva tumačiti na način da ovlašćuju (odnosno obvezuju) nacionalni sud koji razmatra predmet u kaznenom postupku obuhvaćenom područjem primjene Direktive (EU) 2016/800 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2016. o postupovnim jamstvima za djecu koja su osumnjičeni ili optuženi u kaznenim postupcima i sva državna tijela da izuzmu iz primjene odredbe nacionalnog prava koje nisu u skladu s Direktivom, kao što su one navedene u trećem pitanju, i slijedom toga, zbog isteka roka za prijenos, nacionalnu odredbu zamijene navedenim odredbama Direktive koje imaju izravan učinak?
5. Treba li članak 6. stavke 1., 2., 3. i 7. te članak 18. u vezi s člankom 2. stavcima 1. i 2. u vezi s uvodnim izjavama 11., 25. i 26. Direktive (EU) 2016/800 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2016. o postupovnim jamstvima za djecu koja su osumnjičeni ili optuženi u kaznenim postupcima u vezi s člankom 13. i uvodnom izjavom 50. Direktive 2013/48/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 22. listopada 2013. o pravu na pristup odvjetniku u kaznenom postupku i u postupku na temelju europskog uhidbenog naloga te o pravu na obavješćivanje treće strane u slučaju oduzimanja slobode i na komunikaciju s trećim osobama i konzularnim tijelima ⁽²⁾ tumačiti na način da država članica jamči pravnu pomoć osumnjičenicima ili optuženicima u kaznenom postupku koji su bili djeca kada je protiv njih pokrenut postupak, ali su u međuvremenu navršili 18 godina, a ta je pomoć obvezna do pravomoćnog okončanja postupka?
6. U slučaju potvrdnog odgovora na peto pitanje, treba li navedene odredbe Direktive tumačiti na način da im se protive nacionalne odredbe kao što je članak 79. stavak 1. točka 1. Zakonika o kaznenom postupku u skladu s kojim u kaznenom postupku optuženik mora imati branitelja samo dok ne navrš 18 godina?
7. Treba li odredbe navedene u petom pitanju, kao i načelo nadređenosti i načelo izravnog učinka tumačiti na način da ovlašćuju (odnosno obvezuju) nacionalni sud koji razmatra predmet u kaznenom postupku obuhvaćenom područjem primjene Direktive (EU) 2016/800 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2016. o postupovnim jamstvima za djecu koja su osumnjičeni ili optuženi u kaznenim postupcima i sva državna tijela da izuzmu iz primjene odredbe nacionalnog prava koje nisu u skladu s Direktivom, kao što su one navedene u petom pitanju, i primijene odredbu nacionalnog prava kao što je članak 79. stavak 2. Zakonika o kaznenom postupku prilikom tumačenja u skladu s Direktivom (tumačenje u skladu s pravom Unije), odnosno da se zadrži branitelj koji je po službenoj dužnosti dodijeljen optuženiku koji je u trenutku podizanja optužnice bio mlađi od 18 godina, ali je u međuvremenu, tijekom postupka, navršio 18 godina i protiv kojeg se i dalje vodi kazneni postupak, do pravomoćnog okončanja postupka, pod pretpostavkom da je to potrebno s obzirom na okolnosti koje ugrožavaju obranu ili pak, zbog isteka roka za prijenos, da nacionalnu odredbu zamijene navedenim odredbama Direktive koje imaju izravan učinak?
8. Treba li članak 4. stavke 1. do 3. u vezi s uvodnim izjavama 18., 19. i 22. Direktive (EU) 2016/800 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2016. o postupovnim jamstvima za djecu koja su osumnjičeni ili optuženi u kaznenim postupcima i članak 3. stavak 2. u vezi s uvodnim izjavama 19. i 26. Direktive 2012/13/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 22. svibnja 2012. o pravu na informiranje u kaznenom postupku ⁽³⁾ tumačiti na način da su nadležna tijela (državno odvjetništvo, policija), najkasnije prije prvog službenog saslušanja osumnjičenika koje provodi policija ili drugo nadležno tijelo, dužna bez odgode pružiti informacije osumnjičeniku, a istodobno i nositelju roditeljske odgovornosti, o pravima koja su od ključne važnosti za osiguravanje pravičnosti postupka i o postupovnim

koracima u sklopu postupka, uključujući osobito obvezu imenovanja branitelja za maloljetnu osobu koja je osumnjičena, te o posljedicama neimenovanja branitelja po vlastitom izboru za maloljetnog optuženika (imenovanje branitelja po službenoj dužnosti), pri čemu djeci koja su osumnjičeni te informacije treba pružiti na jednostavnom i pristupačnom jeziku, primjerenom dobi maloljetnika?

9. Treba li članak 7. stavke 1. i 2. u vezi s uvodnom izjavom 31. Direktive (EU) 2016/343 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. ožujka 2016. o jačanju određenih vidova pretpostavke nedužnosti i prava sudjelovati na raspravi u kaznenom postupku u vezi s člankom 3. stavkom 1. točkom (e) i člankom 3. stavkom 2. Direktive 2012/13/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 22. svibnja 2012. o pravu na informiranje u kaznenom postupku (*) tumačiti na način da su tijela države članice koja vode kazneni postupak u kojem sudjeluje osumnjičenik/optuženik koji je dijete dužna obavijestiti dijete koje je osumnjičenik o pravu na uskraćivanje iskaza i pravu osobe da samu sebe ne izloži kaznenom progonu na razumljiv način koji je primjeren dobi maloljetnika?
10. Treba li članak 4. stavke 1. do 3. u vezi s uvodnim izjavama 18., 19. i 22. Direktive (EU) 2016/800 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2016. o postupovnim jamstvima za djecu koja su osumnjičeni ili optuženi u kaznenim postupcima i članak 3. stavak 2. u vezi s uvodnim izjavama 19. i 26. Direktive 2012/13/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 22. svibnja 2012. o pravu na informiranje u kaznenom postupku tumačiti na način da zahtjeve iz navedenih odredbi ne ispunjava dostava općenite obavijesti neposredno prije saslušanja maloljetnog osumnjičenika, a da se pritom ne uzmu u obzir posebna prava koja proizlaze iz područja primjene Direktive 2016/800, i da se takva obavijest dostavlja samo osumnjičeniku koji postupka bez branitelja, a ne i nositelju roditeljske odgovornosti i u situaciji u kojoj je ta obavijest sastavljena na jeziku koji nije primjeren dobi osumnjičenika?
11. Treba li članke 18. i 19. u vezi s uvodnom izjavom 26. Direktive (EU) 2016/800 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2016. o postupovnim jamstvima za djecu koja su osumnjičeni ili optuženi u kaznenim postupcima i članak 12. stavak 2. u vezi s uvodnom izjavom 50. Direktive 2013/48/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 22. listopada 2013. o pravu na pristup odvjetniku u kaznenom postupku i u postupku na temelju europskog uhiđbenog naloga te o pravu na obavješćivanje treće strane u slučaju oduzimanja slobode i na komunikaciju s trećim osobama i konzularnim tijelima u vezi s člankom 7. stavcima 1. i 2. u vezi s člankom 10. stavkom 2. u vezi s uvodnom izjavom 44. Direktive (EU) 2016/343 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. ožujka 2016. o jačanju određenih vidova pretpostavke nedužnosti i prava sudjelovati na raspravi u kaznenom postupku kao i načelo poštenog suđenja tumačiti na način da, u pogledu izjava koje je dao osumnjičenik tijekom policijskog ispitivanja koje je provedeno bez pristupa odvjetniku i bez pravilnog obavješćivanja osumnjičenika o njegovim pravima, bez obavješćivanja nositelja roditeljske odgovornosti o pravima i općenitim aspektima vođenja postupka na koje dijete ima pravo na temelju članka 4. Direktive, obvezuju (odnosno ovlašćuju) nacionalni sud koji razmatra predmet u kaznenom postupku obuhvaćenom područjem primjene navedenih direktiva i sva državna tijela da osiguraju da se osumnjičenik/optuženik stavi u isti položaj u kojem bi se našli da nije došlo do povrede i stoga izdvoje takav dokaz, osobito kada se inkriminirajuće izjave dane tijekom takvog ispitivanja mogu upotrijebiti za osudu te osobe?
12. Treba li stoga odredbe iz jedanaestog pitanja, kao i načelo nadređenosti i načelo izravnog učinka tumačiti na način da se njima zahtijeva da nacionalni sud koji razmatra kazneni postupak obuhvaćen područjem primjene navedenih direktiva i sva druga državna tijela izuzmu iz primjene odredbe nacionalnog prava koje nisu u skladu s navedenim direktivama, kao što je to članak 168.a Zakonika o kaznenom postupku, prema kojem se dokaz ne može smatrati nedopuštenim samo na temelju činjenice da je prikupljen kršenjem postupovnih odredbi ili kaznenim djelom iz članka 1. stavka 1. Kodeksa karnog (Kazneni zakonik), osim ako je dokaz prikupljen u okviru obavljanja službenih dužnosti javnoga službenika, kao rezultat ubojstva, namjernoga oštećivanja zdravlja ili lišavanja slobode?
13. Treba li članak 2. stavak 1. Direktive (EU) 2016/800 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2016. o postupovnim jamstvima za djecu koja su osumnjičeni ili optuženi u kaznenim postupcima u vezi s člankom 19. stavkom 1. drugim podstavkom UEU-a kao i načelo djelotvornosti u pravu Europske unije tumačiti na način da državni odvjetnik, kao tijelo koje sudjeluje u pravosuđenju, čuva vladavinu prava i pritom sudjeluje u istražnom postupku, dužan u fazi istrage osigurati djelotvornu sudsku zaštitu u području obuhvaćenom primjenom direktive i jamčiti svoju neovisnost i nepristranost u djelotvornoj primjeni prava Unije?

14. U slučaju potvrdnog odgovora na jedno od pitanja iz točaka 1. do 4., 5. do 8., 9. do 12., a osobito u slučaju potvrdnog odgovora na trinaesto pitanje, treba li članak 19. stavak 1. drugi podstavak UEU-a (načelo djelotvorne sudske zaštite) u vezi s člankom 2. UEU-a, osobito u vezi s načelom poštovanja vladavine prava, kako ga se tumači u sudskoj praksi Suda (presuda od 21. prosinca 2021. u spojenim predmetima C-357/19, C-379/19, C-547/19, C-811/19 i C-840/19, *Înalta Curte de Casație și Justiție i Tribunalul Bihor*, EU:C:2021:1034), i načelo neovisnosti sudaca iz članka 19. stavka 1. drugog podstavka UEU-a i članka 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, kako ga se tumači u sudskoj praksi Suda (presuda od 27. veljače 2018., *Associação Sindical dos Juizes Portugueses*, C-64/16, EU:C:2018:117) tumačiti na način da se tim načelima, s obzirom na mogućnost neizravnog izvršavanja pritiska na suce i mogućnost da glavni državni odvjetnik u tom pogledu izdaje obvezujuće naloge podređenim državnim odvjetnicima, protiv nacionalno zakonodavstvo koje upućuje na ovisnost državnog odvjetništva o tijelu izvršne vlasti, kao što je ministar pravosuđa, i da im se protivi postojanje nacionalnih odredbi kojima se ograničava neovisnost sudova i neovisnost državnog odvjetnika u pogledu primjene prava Unije, a osobito:

- (a) članak 130. stavak 1. Ustave z dnia 27 lipca 2001 roku o ustroju sądów powszechnych (Zakon od 27. srpnja 2001. o organizaciji redovnih sudova) kojim se ministru pravosuđa omogućuje da, u vezi s obvezom državnog odvjetnika da prijavi situaciju u kojoj sud odlučuje uz primjenu prava Unije, trenutano suspendira aktivnost suca do odluke stegovnog suda donesene u roku kraćem od jednog mjeseca ako s obzirom na vrstu djela koje je sudac počinio, a koje uključuje izravnu primjenu prava Unije, ministar pravosuđa smatra da to zahtijevaju autoritet suda ili bitni interesi službe;
- (b) članak 1. stavak 2., članak 3. stavak 1. točke 1. i 3. te članak 7. stavci 1. do 6. i stavak 8., kao i članak 13. stavci 1. i 2. Ustave z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (Zakon od 28. siječnja 2016. o državnom odvjetništvu) čiji sadržaj, kada se razmatraju zajedno, upućuje na to da ministar pravosuđa, koji je ujedno i glavni državni odvjetnik i najviše tijelo državnog odvjetništva, može davati naloge koji obvezuju podređene državne odvjetnike i u pogledu ograničavanja ili sprečavanja izravne primjene prava Unije?

⁽¹⁾ SL 2016., L 132, str.1.

⁽²⁾ SL 2013., L 294, str. 1.

⁽³⁾ SL 2012., L 142, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 48.)

⁽⁴⁾ SL 2016., L 65, str. 1.

Žalba koju je 23. rujna 2022. podnio Tigercat International Inc. protiv presude Općeg suda (drugo vijeće) od 13. srpnja 2022. u predmetu T-251/21, Tigercat International Inc./EUIPO

(Predmet C-612/22 P)

(2023/C 24/31)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Žalitelj: Tigercat International Inc. (zastupnik: B. Führmeyer, *Rechtsanwalt*, E. B. Matthes, *Rechtsanwalt*)

Druge stranke u postupku: Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO), Caterpillar Inc.

Sud Europske unije (vijeće za dopuštanje žalbi) je rješenjem od 5. prosinca 2022. utvrdio da žalba nije dopuštena te je Tigercatu International Inc naložio snošenje vlastitih troškova.